

ΠΟΥΛΙΣΕΝΑ

- 215 Άννούσα, βλέπω κουζουλή πώς είσαι, μηδὲ πλιό σου
γνώση, καημένη, σὰ θωρῶ, βάνεις στὸ καύκαλό σου.
Δὲ μὲ στοχάζοσου τὸ πὼς τό 'κανα ὀμπρός τους μόνο,
μὲ τέχνη, πὼς τοὺς ἀγαπῶ τάχα, νὰ τσι κομπώνω;
Πουτάνα δίχως πονηριά, δίχως ὀνύχια ἢ γάτα,
220 ρουφιάνα δίχως ψόματα, κακά τῶνε μαντάτα!

ΑΝΝΟΥΣΑ

Στὸ νοῦ σου βάνεις το, λοιπόν, ν' ἀφήσης τὴν Κασσάντρα
τὴ νιότη της τὴ δροσερὴ νὰ χάση δίχως ἄντρα;

ΠΟΥΛΙΣΕΝΑ

- Τοῦτο ποτὲ δὲν ἔβαλα στὸ λογισμό μου μέσα·
γυρεύω μόνο ὅσο μπορῶ νὰ 'βρω πολλὰ τορνέσα.
225 Γιὰ κεῖνο πάγω 'ς τς Ἀρκολιᾶς, νὰ δῶ ἀνισῶς κι' Ἀρμένης
[226] μοῦ δίδει αὐτὰ πὸ μῶταξε.

ΑΝΝΟΥΣΑ

- [226] Καλλιὰ 'ναι ν' ἀνιμένης
[227] νὰ 'ρθη ἐκεῖνος σπίτι σου.

ΠΟΥΛΙΣΕΝΑ

- [227] Ἄλλὰ νὰ πάγω πάλι —
θέλω νὰ πάγω στὸ σκολεῖο γιὰ κάποια χρεια μ' ἄλλη.

ΑΝΝΟΥΣΑ

- Κατέχω ἴντα θες ἐκεῖ· μὰ πὼς τὸ θέλ' ἢ ψή σου
230 'νοῦς γέρου κακοπόδαρου νὰ δώσης τὸ παιδί σου;

ΠΟΥΛΙΣΕΝΑ

Δέν εἶναι θυγατέρα μου, σὰν πασαεῖς κρατεῖ τη,
Αννούσα, τούτ' ἢ κοπελιὰ δὲν εἶναι ἀπὸ τὴν Κρήτη,
Εἰς τὴν Ἀξιά ἐγεννήθηκε κι' ἐπιάστη σκλαβοπούλα
ἀντάμα μὲ τὸν κύρη τση καὶ μὲ τ' ἀδέρφια τς οὔλα,
235 κι' ἄντρας μου τὴν ἀγόρασε καὶ σπίτι του ἔφερε τη,
καὶ σπλαχνικά, σὰ νὰ 'χε 'σται παιδί του, ἀνάθρεψέ τη.
Κι' ἀπείς ἀπόθανε αὐτός, στὴ χέρα τὴ δική μου
τὴν ἄφησε, ὡσὰν θωρεῖς, κι' ἔχω τη σὰν παιδί μου.
Μ' ἄς πηαίνωμε, κι' ὀγλήγορα ἢ μέρα ξεπλαταίνει.

Λίνος Πολίτης (επιμ.), *Γεωργίου Χορτάτση Κατζούρμπος: κωμωδία*, κριτική έκδοση, σημειώσεις, γλωσσάριο [Κρητικόν Θέατρον, 1], Εταιρία Κρητικών Ιστορικών Μελετών, Ηράκλειο 1964.